

Arrest

nr. 282 052 van 16 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X
3. X

Allen wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en die allen wettelijk vertegenwoordigd zijn door hun ouders X en X, op 8 augustus 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY en van attaché E. VAN MECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 3 december 2019 dienden de ouders van verzoekende partijen verzoeken om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun destijds twee minderjarige kinderen (eerste en tweede verzoekende partij). Op 12 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek daar de ouders van verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat,

zijnde Kroatië. Bij arrest nr. X van 10 september 2020 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingediend tegen voormelde beslissingen van 12 maart 2020.

1.2. Op 13 november 2020 dienden de ouders van verzoekende partijen volgende verzoeken om internationale bescherming in, dit eveneens in naam van hun drie minderjarige kinderen. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arresten nrs. X en X van 7 december 2021 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen voormelde beslissingen van 22 december 2020.

1.3. Op 19 mei 2022 dienen verzoekende partijen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Gelet op hun jeugdige leeftijd werden de persoonlijke onderhouden gehouden met de ouders waarbij de uiteenzetting gebeurde door de moeder op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 13 juli 2022.

1.4. Op 1 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige).

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, M. M., bent op (...) 2015 in Izmir, Turkije, geboren. Je beschikt over de Syrische nationaliteit.

Je hebt een broer, M. J. (...), geboren op (...) 2017 in Izmir, Turkije. Je hebt een zus, M. A. (...), geboren op (...) 2020 in Mene, België.

Jouw moeder, M. Z., die de Syrische nationaliteit bezit (...), en jouw vader, M. R. die eveneens de Syrische nationaliteit bezit (...), dienden hier op 3 december 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van allebei een beslissing tot niet-ontvankelijkheid gezien jouw beide ouders een internationale beschermingsstatus in Kroatië bezitten. Jouw ouders tekenden in april 2020 hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 10 september 2020 dit beroep verwierp. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 13 november 2020 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2020 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. In februari 2021 tekenden jouw ouders beroep aan tegen deze beslissing, op 7 december 2021 verwierp de RvV dit beroep. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 12 januari 2022 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2022 oordeelde Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij afstand hadden gedaan van dit verzoek.

Op 19 mei 2022 dienden jouw ouders in jouw naam en in naam van jouw broer en zus een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder stelt dat jij en je broer J. tevens in Kroatië over een internationale beschermingsstatus beschikken. In kader van jouw verzoek om internationale bescherming stelt je moeder dat je je thuis voelt in België en dat je hier graag naar school gaat. Ze verwijst tevens naar jouw vrienden en familie in België. Ze stelt dat je in België goed opgevolgd wordt voor je medische problemen.

In kader van jouw verzoek legt jouw moeder geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald baseert het CGVS zich, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, je bent geboren op (...) 2015, op de verklaringen van je moeder, M. Z..

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van de onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het

tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat je reeds internationale bescherming (vluchtelingenstatus) geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië. Je moeder verklaart immers dat jij samen met je broer J. tevens een internationale beschermingsstatus in Kroatië verkregen via de hervestigingsprocedure (CGVS p.4).

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw moeder afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 13 november 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verwijst je moeder andermaal naar de onderwijsomstandigheden in Kroatië en het gebrek aan adequate medische zorgen aldaar (CGVS p. 4-5). Deze elementen werden reeds beoordeeld door de asielinstanties. Wat betreft haar verklaringen dat je graag in België wilt blijven omdat je hier graag bent, je hier graag naar school gaat en je je vrienden en familie hier hebt, dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS tevens in hoofde van jouw broer J. en je zus A. een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat je om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië.”

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, J. M., bent op (...) 2017 in Izmir, Turkije, geboren. Je beschikt over de Syrische nationaliteit.

Je hebt twee zussen: M. M. (...), geboren op (...) 2015 in Izmir, Turkije. Je hebt een zus, M. A. (...), geboren op (...) 2020 in Menen, België.

Jouw moeder, M. Z., die de Syrische nationaliteit bezit (...), en jouw vader, M. R. die eveneens de Syrische nationaliteit bezit (...), dienden hier op 3 december 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van allebei een beslissing tot niet-ontvankelijkheid gezien jouw beide ouders een internationale beschermingsstatus in Kroatië bezitten. Jouw ouders tekenden in april 2020 hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 10 september 2020 dit beroep verwierp. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 13 november 2020 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2020 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. In februari 2021 tekenden jouw ouders beroep aan tegen deze beslissing, op 7 december 2021 verwierp de RvV dit beroep. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 12 januari 2022 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2022 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij afstand hadden gedaan van dit verzoek.

Op 19 mei 2022 dienden jouw ouders in jouw naam en in naam van jouw zussen een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder stelt dat jij en je zus M. tevens in Kroatië over een internationale beschermingsstatus beschikken. In kader van jouw verzoek om internationale bescherming stelt je moeder dat je je thuis voelt in België en dat je hier graag naar school gaat.

In kader van jouw verzoek legt jouw moeder geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald baseert het CGVS zich, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, je bent geboren op (...) 2017, op de verklaringen van je moeder, M. Z..

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van de onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat je reeds internationale bescherming (vluchtelingenstatus) geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Kroatië. Je moeder verklaart immers dat jij, samen met je zus M., tevens een internationale beschermingsstatus in Kroatië verkregen via de hervestigingsprocedure (CGVS p.3).

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw moeder afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 13 november 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verwijst je moeder naar de onderwijsomstandigheden in Kroatië en het gebrek aan adequate medische zorgen aldaar (CGVS p. 4-5). Deze elementen werden reeds beoordeeld door de asielinstanties. Wat betreft haar verklaringen dat je graag in België wilt blijven omdat je hier graag bent, je hier graag naar school gaat en je je vrienden en familie hier hebt, dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS in hoofde van jouw zussen M. en A. eveneens een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jou internationale bescherming werd verleend door Kroatië en dat je om die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië.”

De bestreden beslissing ten aanzien van derde verzoekende partij, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij, A. M. , bent op (...) 2020 in Mene, België, geboren. Je beschikt over de Syrische nationaliteit.

Je hebt een zus, M. M. ((...)), geboren op (...) 2015 in Izmir, Turkije. Je hebt een broer, M. J. ((...)), geboren op (...) 2017 in Izmir, Turkije.

Jouw moeder, M. Z., die de Syrische nationaliteit bezit ((...)), en jouw vader, M. R. die eveneens de Syrische nationaliteit bezit ((...)), dienden hier op 3 december 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 16 maart 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in hoofde van allebei een beslissing tot niet-ontvankelijkheid gezien jouw beide ouders een internationale beschermingsstatus in Kroatië bezitten. Jouw ouders tekenden in april 2020 hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), die op 10 september 2020 dit beroep verwierp. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 13 november 2020 dienden jouw ouders een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 18 december 2020 verklaarde het CGVS dit tweede verzoek niet-ontvankelijk. In februari 2021 tekenden jouw ouders beroep aan tegen deze beslissing, op 7 december 2021 verwierp de RvV dit beroep. Jouw ouders dienden geen cassatieberoep in tegen deze beslissing. Op 12 januari 2022 dienden jouw ouders een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 14 maart 2022 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat zij afstand hadden gedaan van dit verzoek.

Op 19 mei 2022 dienden jouw ouders in jouw naam en in naam van jouw broer en zus een verzoek om internationale bescherming in. Jouw moeder stelt dat jij hier geboren bent en het normaal is dat je hier blijft. Jouw moeder verwijst tevens naar de povere medische zorgen en onderwijsmogelijkheden in Kroatië.

In kader van jouw verzoek legt jouw moeder geen documenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald baseert het CGVS zich, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, je bent geboren op (...) 2020, op de verklaringen van je moeder, M. Z..

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van de onderhevige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de

minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind M. A., geboren te Menen op (...) 2020, in geval van terugkeer naar Kroatië, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt gééenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermd zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Kroatisch recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en uit de verklaringen van jouw moeder afgelegd in jouw naam op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek van 13 november 2020, waarvoor de beslissing nu definitief is. Zo verwijst jouw moeder andermaal naar de onderwijsomstandigheden in Kroatië en het gebrek aan adequate medische zorgen aldaar (CGVS p. 3-4). Deze elementen werden reeds door de asielinstanties beoordeeld. Wat betreft de verklaringen dat je hier in België geboren bent en het aldus normaal is dat je hier zal blijven, dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat jij geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat het CGVS in hoofde van jouw zus M. en jouw broer J. eveneens een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat Kroatië internationale bescherming verleende aan jouw ouders en dat je omwille van die reden niet mag worden teruggeleid naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht. Tevens voeren zij de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en wijzen ze op artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Voorafgaand wijzen de verzoekende partijen erop dat zij tijdens een verhoor op de Raad de onduidelijkheden die naar aanleiding van de vorige verhoren zouden gerezen zijn, wensen recht te zetten. Verzoekende partijen hebben de indruk dat zij verkeerd begrepen werden door de beide instanties naar aanleiding van de door hen afgelegde verklaringen. Ze stellen verder zich niet akkoord te kunnen verklaren met de vaststelling van het Commissariaat-generaal dat ze niet voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag en zij niet als vluchteling kunnen worden erkend en hen evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Voorts wordt er in het verzoekschrift op gewezen dat uit het administratief dossier en meer bepaald uit de diverse gehoorverslagen blijkt dat verzoekende partijen met betrekking tot de door hen aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen hebben afgelegd. Zij volharden dat zij steeds de waarheid hebben verteld en verwijzen naar vaste rechtspraak in het kader van het afleggen van bedrieglijke verklaringen.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de jonge leeftijd van verzoekende partijen.

Waar sprake zou zijn van tegenstrijdige verklaringen wijzen verzoekende partijen erop dat deze pas kunnen gevonden worden na een minutieuze vergelijking van de verklaringen en deze kleine tegenstrijdigheden niet zwaarwichtig genoeg zullen zijn om daaruit af te leiden dat het relaas weinig aannemelijk zou zijn. Verzoekende partijen wijzen er tevens op dat in zoverre er sprake is van incoherenties deze incoherenties geenszins de kern van het asielaas raken.

Er wordt in het verzoekschrift vervolgens gesteld dat verzoekende partijen menen dat zij, in tegenstelling tot wat verwerende partij acht, wel in aanmerking komen voor het vluchtelingenstatuut.

Verzoekende partijen betogen nog dat rekening dient gehouden te worden met het “risicoprofiel” van hun ouders alsook hun eigen kwetsbaar profiel als minderjarigen.

Voorts wordt in het verzoekschrift betoogd dat waar de autoriteiten in de landen van herkomst nog bescherming kunnen bieden aan volwassenen of wanneer volwassenen zelf nog bescherming kunnen vinden in de landen van herkomst door bijvoorbeeld gebruik van hun sociale netwerk, het aannemelijk is dat dat veel lastiger is voor kwetsbare kinderen: kinderen zijn minder weerbaar en hebben doorgaans een beperkter sociaal netwerk, aldus verzoekende partijen. In casu dient volgens verzoekende partijen vastgesteld te worden dat dit sociaal netwerk in het land van herkomst of Kroatië ontbreekt doch verwerende partij hier geenszins rekening mee heeft gehouden.

Verzoekende partijen menen dat bovendien de autoriteiten in de landen van herkomst waarschijnlijk de ouders of andere familieleden verantwoordelijk zullen houden voor de bescherming van hun kinderen. Volgens verzoekende partijen zou onderzocht moeten worden of ouders (desgevallend familieleden) daadwerkelijk in staat zijn om hun kinderen voldoende te kunnen beschermen, rekening houdend met de specifieke kwetsbaarheden van de ouders (familieleden). Er wordt in het verzoekschrift in dit verband aangestipt dat gevluchte kinderen bijzondere beschermingsnoden kunnen hebben en kinderen een veilige ontwikkelingsomgeving nodig hebben om in op te groeien.

Naast de vervolgingsgronden die de ouders mede namens de kinderen aanvoeren, die mogelijk bij het kind nog nijpender kunnen uitpakken, wordt in het verzoekschrift gesteld dat er een kind-specifieke vrees voor vervolging kan aanwezig zijn die noopt tot internationale bescherming, zoals de vrees voor

genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten. Verzoekende partijen menen dat deze kind-specifieke vrees in deze aanwezig is, minstens werd dit door verwerende partij niet onderzocht.

Voorts betogen verzoekende partijen dat hen het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

In ondergeschikte orde wordt betoogd dat verzoekende partijen aanspraak maken op de subsidiaire beschermingsstatus waarbij wordt gewezen op artikel 1 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Als blijkt dat in een land van herkomst de leefomstandigheden voor het kind niet adequaat zijn, waar bovendien niet tegemoetgekomen kan worden aan de bijzondere behoeften van het kind zou artikel 1 van het Handvest tot (subsidiaire) bescherming van het kind kunnen verplichten, aldus verzoekende partijen. Zij benadrukken hierbij hun bijzondere behoeften en voeren aan dat het buiten kijf staat dat in het land van herkomst noch in Kroatië hieraan niet tegemoet kan worden gekomen. Verder wordt erop gewezen dat ontoegankelijkheid van medische zorg/behandeling (wat zou resulteren in een levensbedreigende situatie) in het land van terugkeer ook kan leiden tot schending van artikel 2 van het EVRM. België moet er volgens verzoekende partijen voor zorgen dat voorkomen wordt dat het leven van een kind bij terugkeer in gevaar is waarbij moet vastgesteld worden dat zijn medische (psychische, psychiatrische, fysieke) omstandigheden bij terugkeer niet onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verzoekende partijen benadrukken dat kinderen kwetsbaarder zijn dan volwassenen en stippen aan dat bepaalde omstandigheden in het land van herkomst voor volwassen (nog) niet levensbedreigend kunnen zijn, omdat zij weerbaarder zijn, terwijl ze dat voor kinderen wel zijn.

Verzoekende partijen wijzen in dit verband op hun medische problematiek en op de problemen die zij ondervonden hebben in Kroatië en dewelke op heden nog een impact op hen hebben. Een terugkeer naar Kroatië betekent dat de nodige behandeling en opvolging voor hen zullen ontbreken, aldus verzoekende partijen.

Vervolgens wordt door verzoekende partijen nog gewezen op i) het medisch luik waarbij klachten worden aangehaald waarvoor geen behandeling beschikbaar is of waarvoor toegang tot behandeling onmogelijk is in het land van herkomst; ii) het feit dat vanwege afkomst of verwestering er geen kansen op scholing en werk zijn en daardoor een serieuze dreiging aanwezig is van ernstige ontwikkelingsschade in het land van herkomst; iii) de afwezigheid van een sociaal- en familienetwerk in het land van herkomst en iv) het gebrek aan of de inadequate toegang tot onderwijs in het land van herkomst.

Tot slot betogen verzoekende partijen dat zij van oordeel zijn dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, vooreerst omdat Syrië als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en met de huidige corona crisis, de situatie helemaal dreigt te ontsporen zodat verwerende partij bezwaarlijk kan volharden dat verzoekende partijen terug kunnen keren naar Syrië of Kroatië en er een menswaardig leven leiden gezien zij geconfronteerd zullen worden met sociale moeilijkheden, zij ook geen werk zullen hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte.

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissingen moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.2 De bestreden beslissingen zijn genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale

bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

2.2.3. Na lezing van de administratieve dossiers, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden motiveert dat verzoekende partijen geen eigen feiten aanhalen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen in de zin van artikel 57/6, § 3, 6°, *juncto* artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Samen met de commissaris-generaal dient vastgesteld te worden dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen quasi uitsluitend berusten op de feiten die hun ouders in hun verzoeken om internationale bescherming aangehaald hebben.

In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat de ouders van verzoekende partijen op 3 december 2019 een eerste verzoek hebben ingediend die de commissaris-generaal op 12 maart 2020 niet-ontvankelijk heeft verklaard daar de ouders van verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat, zijnde Kroatië. Bij arrest nr. 240 683 van 10 september 2020 verwierp de Raad het beroep ingediend tegen voormelde beslissingen van 12 maart 2020. Vervolgens wordt in de bestreden beslissingen aangestipt dat de ouders van verzoekende partijen op 13 november 2020 een volgend verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, dit eveneens in naam van hun drie minderjarige kinderen. Op 22 december 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) en bij arresten nrs. 264 997 en 264 999 van 7 december 2021 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen voormelde beslissingen van 22 december 2020.

De Raad stipt aan dat de verzoeken van 13 november 2020 van de ouders op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekende partijen als vergezellende minderjarigen werden ingediend. De commissaris-generaal stelt terecht en pertinent dat de thans aangehaalde motieven in hoofde van de kinderen zijnde de verzoekende partijen, die eerder eveneens werden aangehaald door de ouders, reeds werden beoordeeld door het CGVS en dat deze beoordeling werd bevestigd door de Raad.

In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent gesteld dat de moeder van verzoekende partijen wederom verwijst naar de onderwijsomstandigheden in Kroatië en het gebrek aan adequate medische zorgen aldaar die reeds werden beoordeeld.

Het louter herhalen van deze motieven kan dan ook niets meer wijzigen aan de eerdere beoordeling van het CGVS die werd bevestigd door de Raad bij de arresten met nrs. 264 997 en 264 999 van 7 december 2021.

Er dient hierbij aangestipt te worden dat de Raad niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in de beslissingen met betrekking tot de eerdere verzoeken om internationale bescherming van de ouders werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer verzoekende partijen elementen aanbrengen die afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beslissingen.

Door de medische problematiek van verzoekende partijen te benadrukken en de onderwijsomstandigheden in Kroatië weder aan te halen worden in het verzoekschrift geen elementen bijgebracht die van die aard zijn om de eerdere definitieve vaststellingen te doen ombuigen.

Zodoende kan niet aangenomen worden dat de motieven in hoofde van verzoekende partijen die eveneens werden aangehaald door hun ouders, een apart verzoek rechtvaardigen.

Verzoekende partijen stellen in het verzoekschrift dat de huidige corona crisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen zodat verwerende partij bezwaarlijk kan volharden dat zij terug kunnen keren naar Syrië of Kroatië en er een menswaardig leven leiden gezien zij geconfronteerd zullen worden met sociale moeilijkheden, zij ook geen werk zullen hebben door deze crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kunnen krijgen indien zij besmet geraken met deze ziekte. De Raad moet in dit verband vaststellen dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de gezondheidsproblematiek in Kroatië die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat het gezin er dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad wijst er voorts op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad beklemtoont dat verzoekende partijen, o.a. zelf in concreto dienen aan te tonen dat de tekortkomingen in Kroatië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor hun toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Ze komen immers niet verder dan het formuleren van algemene beweringen en kritiek doch tonen hiermee niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Kroatië een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer naar dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens dient nog te worden aangestipt dat deze pandemie niet alleen Kroatië, maar bijvoorbeeld ook België en voorts quasi heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft en zo voor velen de levensomstandigheden ernstig verandert en bemoeilijkt. Wat de neveneffecten van de coronacrisis betreft, wijst de Raad er nog op dat dit louter socio-economische problemen betreffen en deze op zich niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen noch onder de definitie van subsidiaire bescherming.

Door verder in het verzoekschrift een theoretisch betoog te voeren rond een kind-specifieke vrees voor vervolging die noopt tot internationale bescherming - zoals de vrees voor genitale verminking, gedwongen uithuwelijking, eerwraak, bloedwraak, kinderontvoering, rekrutering als kindsoldaat, kinderhandel en kinderarbeid (arbeidsgerelateerde en/of seksueel gerelateerde uitbuiting), maar ook in geval de ontwikkeling van het kind in gevaar is door verwestering of de afwezigheid van minimale standaarden van sociaal-cultureel-economische rechten, zoals adequate huisvesting, schoon drinkwater en voedsel of wanneer kinderen door het ontbreken van geboorteregistratie onthouden zijn van onderwijs, gezondheidszorg en andere diensten alsook een gebrek aan overheidsbescherming aan te kaarten - zonder deze informatie enigszins op hun eigen omstandigheden in Kroatië toe te passen, kan geenszins afbreuk gedaan worden aan de pertinente conclusie in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover definitieve beslissingen werden genomen.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat rekening diende gehouden te worden met het gebrek aan een sociaal netwerk in het land van herkomst of Kroatië wijst de Raad op volgende motieven in de bestreden beslissingen aangaande eerste en tweede verzoekende partij:

“Wat betreft haar verklaringen dat je graag in België wilt blijven omdat je hier graag bent, je hier graag naar school gaat en je je vrienden en familie hier hebt, dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie”

En wat betreft derde verzoekende partij kan gewezen worden op volgende motieven:

“Wat betreft de verklaringen dat je hier in België geboren bent en het aldus normaal is dat je hier zal blijven, dient opgemerkt dat deze geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie.”

Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden in hun betoog dat hiermee geen rekening werd gehouden. Daarenboven merkt de Raad volledigheidshalve op dat in de beslissingen van 22 december 2020, die door de Raad werden bevestigd, werd geoordeeld dat de stelling dat de kinderen in België naar school gaan, hier vriendjes hebben en hier geïntegreerd zijn evenmin een element is dat aantoonde dat de bescherming die in Kroatië werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn.

De Raad wenst verder aan te stippen dat in het verzoekschrift geenszins wordt betwist dat uit de elementen die voorhanden zijn eerste en tweede verzoekende partij tevens internationale bescherming werden verleend in Kroatië. Eerste en tweede verzoekende partij tonen niet aan dat zij en hun ouders als begunstigden van internationale bescherming in Kroatië geen toegang zouden krijgen tot of gebruik

zouden kunnen maken van de aan hun internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij maken niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd zijn/waren om in Kroatië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Kroatië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit hun verklaringen en het betoog in hun verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van eerste en tweede verzoekende partij en het gezin in Kroatië een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat zij verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Kroatische grondgebied te worden toegelaten.

Wat derde verzoekende partij betreft, die werd geboren in België in 2020, wordt in de bestreden beslissing ten aanzien van deze verzoekende partij het volgende geoordeeld:

“Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind M. A., geboren te Menen op (...) 2020, in geval van terugkeer naar Kroatië, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Kroatisch recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

De Raad dient in dit verband vast te stellen dat noch artikel 23 noch enig ander artikel in richtlijn 2011/95 voorziet in een uitbreiding van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus tot de gezinsleden van degene aan wie deze status is verleend. Uit artikel 23 van deze richtlijn vloeit immers voort dat deze richtlijn ertoe beperkt blijft de lidstaten te verplichten hun nationale recht zodanig vorm te geven dat gezinsleden in de zin van artikel 2, onder j) van deze richtlijn, van degene die een dergelijke status geniet, indien zij niet individueel de voorwaarden voor verkrijging van die status vervullen, aanspraak kunnen maken op bepaalde voordelen, waaronder met name de afgifte van een verblijfstitel, toegang tot werkgelegenheid of toegang tot onderwijs, die ertoe strekken het gezin in stand te houden (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 68; HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36). Daargelaten de vraag of artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU überhaupt toegepast kan worden in onderhavige situatie, gelet op de definitie van “gezinsleden” in de zin van artikel 2, onder j van onder deze richtlijn (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 36), onderstreept de Raad verder dat de mogelijkheid in de betrokken lidstaat, in casu Kroatië, tot het al dan niet verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming, geenszins kan worden gelijkgesteld aan een internationale beschermingsstatus, waarop eenieder recht heeft die individueel voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van richtlijn 2011/95, met name omdat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in het land van herkomst dan wel aldaar een reëel risico loopt om aan ernstige schade te worden blootgesteld. Lidstaten kunnen evenwel op grond van gunstigere normen het genot van internationale bescherming uitbreiden tot andere gezinsleden, mits deze gezinsleden niet onder de uitsluitingsgronden van artikel 12 van richtlijn 2011/95/EU vallen en hun situatie, wegens de behoefte om het gezin in stand te houden, een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova, pt. 74).

Ongeacht of een kind zelf voldoet aan de voorwaarden voor toekenning van een internationale beschermingsstatus en ook wanneer dat kind in een gastlidstaat is geboren, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus tot een minderjarig kind van een persoon aan wie die status is toegekend op grond van een nationale bepaling

die tot doel heeft de eenheid van het gezin in stand te houden, aldus een verband vertoont met de logica van de internationale bescherming (HvJ 9 november 2021 (GK), C-91/20, LW, pt. 44).

De Raad acht informatie over de mogelijkheden tot automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus in Kroatië dan ook noodzakelijk.

Indien een automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar het kind toe mogelijk is in de betrokken lidstaat dan kan voor het betrokken kind actueel geen nood aan internationale bescherming in België worden vastgesteld.

Op basis van de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier kan de Raad niet anders dan vaststellen dat derde verzoekende partij in Kroatië, net zoals zijn ouders en de eerste en tweede verzoekende partij, van internationale bescherming kan genieten. Zo blijkt uit de toepasselijke Kroatische wetgeving zijnde artikel 66 (2) van “Act on International and Temporary Protection” dat een minderjarig kind, zoals derde verzoekende partij, van een persoon die een internationale beschermingsstatus geniet de rechtspositie zal volgen van diens wettelijke vertegenwoordiger (administratief dossier, blauwe map aangaande derde verzoekende partij).

Er worden geen concrete argumenten aangebracht die hierover anders doet denken. Gelet op de mogelijkheid tot automatische uitbreiding van de internationale beschermingsstatus van de ouders naar derde verzoekende partij toe, kan ook in hoofde van derde verzoekende partij actueel geen nood aan internationale bescherming in België worden vastgesteld.

Verzoekende partijen brengen geenszins valabele en concrete argumenten bij die aantonen dat er ernstige obstakels zijn wat betreft de automatische uitbreiding van de beschermingsstatus. Zodoende kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk gedaan worden.

In zoverre nog wordt gewezen op de kwetsbaarheid van verzoekende partijen en hun jonge leeftijd wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal aangaf van oordeel te zijn dat in hoofde van verzoekende partijen, als begeleide minderjarigen, bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden verzoekende partijen door het CGVS steunmaatregelen verleend waarbij het CGVS zich meer bepaald, rekening houdend met de jeugdige leeftijd van verzoekende partijen, heeft gebaseerd op de verklaringen van hun moeder. Verzoekende partijen maken met de loutere verwijzing naar hun minderjarigheid niet aannemelijk dat in de gegeven omstandigheden hun rechten niet werden gerespecteerd evenals ze niet konden voldoen aan hun verplichtingen. Daarenboven werd in de bestreden beslissingen de aandacht van de bevoegde staatssecretaris gevestigd op het feit dat verzoekende partijen minderjarig zijn en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op hen moet worden toegepast.

Waar verzoekende partijen een betoog voeren rond tegenstrijdigheden, inconsistenties en bedrieglijke verklaringen moet vastgesteld worden dat de motieven in de bestreden beslissingen geenszins betrekking hebben op dergelijke verklaringen zodat dit betoog geenszins dienstig voorkomt. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad hieromtrent is dan ook evenmin dienstig waarbij nog het gebrek aan precedentenwerking dient beklemtoond te worden.

Tot slot moet de Raad opmerken dat de verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in Syrië niet dienstig of relevant is, gelet op de internationale bescherming die de ouders alsook eerste en tweede verzoekende partij werd toegekend in Kroatië en alwaar ook derde verzoekende partij aanspraak op maakt zoals blijkt uit de beschikbare informatie in diens administratief dossier.

2.2.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 1 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of verzoekende partijen al dan niet eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 1 van het Handvest en de artikelen 2 en 3 van het EVRM niet aan de orde.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden

beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van verzoekende partijen bij het Commissariaat-generaal werden gehoord. Tijdens deze interviews kregen zij de mogelijkheid via hun moeder hun vluchtredenen uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Kurmanji machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU